

[Socialministeren.]

efter Krigen er oppe paa 13—14, altsaa omtrent det dobbelte. Men Trangen til Hjælp vil jo i sig selv stige stærkere, jo mere Aarsagerne til Arbejdsløsheden faar Lov til at virke, navnlig da ogsaa Arbejdsløshedsprocenten for den enkelte bliver større. Arbejdsløsheden er med andre Ord blevet mere koncentreret paa enkelte Individier end før Krigen og dermed Trangen hos disse til Hjælp saa meget desto større, hvis de ikke skal helt proletariseres.

Men i denne Forbindelse er det ogsaa interessant at lægge Mærke til, at Arbejdernes eget Bidrag til Arbejdsløsheden — ligesom til Sygekasserne — i Form af Medlemskontingent er steget meget stærkere end de offentlige Tilskud. I 1913—14 var Medlemskontingenterne 1,54 Mill. Kr., i 1928 20,8 Mill. Kr., medens de offentlige Tilskud ifølge Kassernes Regnskab er steget fra 1,2 til 10,5 Mill. Kr. Medlemskontingenterne for Arbejderne selv er altsaa steget 13 Gange, medens Statens og Kommunens Tilskud tilsammen er steget 8½ Gang.

Er det da Arbejderne, der er Skyld i Verdenskrigen, i Tab af Kolonier, Markeder og alt det, der har foranlediget de Forhold, vi nu lider under? Eller er disse betydelige, stadigt forøgede Medlemskontingenter Tegn paa aftagende Selvhjælpsbestræbelser i Underklassen? Er det ikke netop Tegn paa en efterhaanden halv fortvivlet Kamp hos Arbejderklassen, i hvert Fald i den underste Del af Arbejderklassen, for ikke at gaa under i det Ragnarok, som deres mest deciderede Modstandere, Imperialister, Militarister og den internationale Finanskapital, har styrtet hele Verden ud i?

Som næste Post kommer da som Resultat af hele denne Udvikling Hjælpekassernes kolossale Udgiftsforøgelse, den, Reformen netop tilsigter at fjerne ved at omlægge hele Systemet, udbygge Socialforsikringen og ved at forebygge paa mange Omraader, hvor man nu i Ligegyldighed lader staa til.

Det vil ses, at alle de nævnte Poster: Invalideforsikringen, Enkebørns Understøttelse, Arbejdsløshedsunderstøttelse, Hjælpekassehjælp, som viser den stærkeste Stigning, netop var de Poster, der udgjorde meget smaa Beløb i 1913—14, altsaa før Krigen, tilsammen kun 3,97 Mill. Kr.

De store Udgiftsposter fra 1913—14 er derimod steget svagere. Fattigvæsenets Udgifter er saaledes kun steget 2,3 Gange, nemlig fra 13,5 til 37—38 Mill. Kr. Det vil sige, at Fattigudgifterne som saadanne reelt er gaaet tilbage, idet alene Prisniveau, Folke-

tal, Realindtægter og Skatteevnens Stigning medfører en Forhøjelse paa 2,67 Gange 1913-Tallene.

Men der er endnu en Ting, som er karakteristisk og betegnende for den løse Tale om svækkede Selvhjælpsbestræbelser i al Almindelighed. Foruden at de smaa Poster er steget stærkest, viser det sig nemlig, at Udgifterne til Forsikringen er steget stærkere end samtlige Udgifter. Derfor har det ærede Medlem Hr. Krag jo sin Del af Æren, og jeg vil faa en yderligere Part, hvis han vil gennemføre min udvidede Forsikring. Forsikringsudgifterne er steget stærkere end samtlige sociale Udgifter. De offentlige Tilskud til Syge- og Arbejdsløshedsforsikringen er saaledes steget fra 4,6 Mill. Kr. i 1913—14 til ca. 25 Mill. Kr. i 1928 eller 5,5 Gange. Medtages Invalideforsikringen, bliver Stigningen, endda 7 Gange.

Udviklingen er altsaa stadig gaaet mere og mere i Retning af at yde Hjælp til Selvhjælp. Men samtidig med denne Udvikling — og hvor er dette ikke betegnende! — er de offentlige Tilskud til Sygekasser og Arbejdsløsheds-kasser i Forhold til Medlemernes Bidrag mindre nu end i 1913—14; altsaa Medlemskontingenterne er i denne stærke Udvikling steget stærkere end de offentlige Tilskud, nemlig, som sagt, henholdsvis 6½ Gang og 5½ Gang. Og denne Styrkelse af Selvhjælpsbestræbelserne fortsættes gennem disse Forslag, hvad enhver jo kan se. Alene om den Styrkelse, der finder Sted i Forslaget om Folkeforsikring, kunde jeg holde et helt Foredrag, hvis Tiden kunde strække til. . . Ja, jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlem Hr. Krag trods sin Viden havde godt af at faa den suppleret. Kun vil jeg herom endnu sige, at de store Udgifter jo netop ligger i Styrkelsen, af Forsikringen og i Formindskelsen, ikke blot relativt, men absolut, af den rene Forsørgelse.

Og nu kan jeg overhovedet ikke finde mere end et eneste Argument, som jeg ikke har gendrevet — man kan sige, det er for saa vidt ganske ligegyldigt, for det er ikke Argumenterne, det er Folks Følelser, der spiller Hovedrollen, men her inde bruger man nu en Gang Argumenter. Og dette Argument er Hensynet til de øjeblikkelige daarlige Tider. Man kan svare meget hertil, ogsaa diskutere disse daarlige Tidens Udstrækning og Varighed, men jeg skal acceptere de daarlige Tider som et Faktum og har accepteret dem i denne Tale.

Andre ærede Talere har været inde paa at afvise dem, og den ærede radikale Ordfører, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), hævdede blandt andet, at det